

DYREKTYWA RADY

z dnia 2 kwietnia 1979 r.

w sprawie ochrony dzikiego ptactwa

(79/409/EWG)

(Dz.U. UE.L. z dnia 25 kwietnia 1979 r.)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 235,

uwzględniając wniosek Komisji(1),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego(2),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego(3),

a także mając na uwadze, co następuje:

deklaracja Rady z dnia 22 listopada 1973 r. w sprawie programu działań Wspólnot Europejskich w zakresie ochrony środowiska(4) wzywa do podjęcia szczególnych działań w celu ochrony ptactwa, uzupełnionych rezolucją Rady Wspólnot Europejskich oraz przedstawicieli rządów Państw Członkowskich zebranych w Radzie z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie kontynuacji i realizacji polityki Wspólnoty Europejskiej oraz programu działań w zakresie ochrony środowiska(5);

liczebność populacji wielu gatunków dzikiego ptactwa, występujących naturalnie na europejskim terytorium Państw Członkowskich zmniejsza się w niektórych przypadkach w bardzo szybkim tempie; zmniejszenie to stanowi poważne zagrożenie dla ochrony środowiska naturalnego, w szczególności dla jego równowagi biologicznej;

gatunki dzikiego ptactwa występujące naturalnie na europejskim terytorium Państw Członkowskich to głównie gatunki wędrowne; gatunki te stanowią wspólne dziedzictwo, a skuteczna ochrona ptactwa jest zwykle trans granicznym problemem dotyczącym środowiska, który wymaga wspólnej odpowiedzialności;

warunki bytowania ptactwa na Grenlandii są zasadniczo różne od tych występujących w innych regionach europejskiego terytorium Państw Członkowskich z uwagi na ogólne okoliczności, w szczególności warunki klimatyczne, małą gęstość zaludnienia oraz wyjątkową wielkość i geograficzne położenie wyspy;

z tego względu niniejszej dyrektywy nie należy stosować do Grenlandii;

ochrona gatunków dzikiego ptactwa, występujących naturalnie na europejskim terytorium Państw Członkowskich jest konieczna do osiągnięcia, w ramach funkcjonowania wspólnego rynku, celów Wspólnoty w zakresie poprawy warunków życia, harmonijnego rozwoju działalności gospodarczej w całej Wspólnocie oraz ciągłego i zrównoważonego rozwoju, lecz niezbędne szczególne uprawnienia do podejmowania stosownych działań nie zostały przewidziane w Traktacie;

środki, jakie należy podjąć, muszą mieć zastosowanie do różnych czynników, które mogą wpływać na liczebność ptactwa, mianowicie skutków działalności człowieka, w szczególności niszczenia i zanieczyszczania ich naturalnych siedlisk, chwytania i zabijania ptactwa przez człowieka oraz handlu będącego rezultatem takich praktyk; restryktywny charakter tych środków powinien być dostosowany do szczególnych warunków, w jakich znajdują się różne gatunki w ramach ich polityki ochronnej;

ochrona ma na celu długoterminowe gospodarowanie i ochronę zasobów naturalnych, będących integralną częścią dziedzictwa narodów Europy; umożliwiała to kontrolowanie zasobów naturalnych i reguluje ich wykorzystanie na podstawie środków niezbędnych do zachowania oraz dostosowania naturalnej równowagi między gatunkami, na tyle, na ile jest to racjonalnie możliwe;

ochrona, zachowanie lub odtworzenie wystarczającej różnorodności i obszaru naturalnych siedlisk ma istotne znaczenie dla ochrony wszystkich gatunków ptactwa; niektóre gatunki ptactwa powinny podlegać szczególnym środkom ochrony dotyczącym ich naturalnych siedlisk w celu zapewnienia ich przetrwania i reprodukcji na obszarze ich występowania; środki te muszą również uwzględniać gatunki wędrowne oraz być skoordynowane w celu zapewnienia spójnej całości;

w celu ochrony interesów handlowych przed wywieraniem ewentualnego szkodliwego wpływu na poziomy eksploatacji konieczne jest wprowadzenie powszechnego zakazu obrotu oraz ograniczenie wszelkich odstępstw od tego zakazu tylko do gatunków, których status biologiczny na to pozwala, mając na uwadze specyficzne warunki panujące w różnych regionach;

z uwagi na wysoki poziom populacji, rozmieszczenie geograficzne oraz wskaźnik reprodukcji w całej Wspólnocie można polować na niektóre gatunki, co stanowi dopuszczalną ich eksploatację; w przypadku kiedy pewne ograniczenia są ustanowione oraz przestrzegane, polowania takie muszą być zgodne z zachowaniem populacji tych gatunków na zadowalającym poziomie;

należy zakazać różnych środków, urządzeń lub metod nieselektywnego lub na dużą skalę chwytania lub zabijania i polowania z wykorzystaniem pewnych rodzajów transportu, z uwagi na nadmierny wpływ, jaki one wywierają lub mogą wywierać na liczebność gatunków, o których mowa;

z uwagi na przypisywanie znaczenia niektórym szczególnym sytuacjom należy wprowadzić możliwość odstępstw na określonych warunkach oraz z zastrzeżeniem monitorowania przez Komisję;

ochrona ptactwa, w szczególności gatunków wędrownych, nadal stanowi problem, który wymaga przeprowadzenia badań naukowych; badania te umożliwią dokonanie oceny efektywności podejmowanych środków;

należy dołożyć starań, po konsultacji z Komisją, aby ocenić, czy wprowadzanie jakichkolwiek gatunków dzikiego ptactwa niewystępujących naturalnie na europejskim terytorium Państw Członkowskich nie spowoduje szkód dla miejscowej flory i fauny;

co trzy lata Komisja będzie opracowywać i przekazywać Państwom Członkowskim zbiorcze sprawozdanie oparte na informacjach dostarczanych przez Państwa Członkowskie na temat stosowania przepisów krajowych wprowadzonych na mocy niniejszej dyrektywy;

konieczne jest niezwłoczne dostosowanie niektórych załączników w świetle postępu naukowo-technicznego; w celu ułatwienia realizacji środków niezbędnych w tym celu należy wprowadzić procedurę ustanawiającą ścisłą współpracę między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Komitetu ds. Dostosowania do Postępu Naukowo-Technicznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa odnosi się do ochrony wszystkich gatunków ptactwa występujących naturalnie w stanie dzikim na europejskim terytorium Państw Członkowskich, do którego stosuje się Traktat. Obejmuje ona ochronę, gospodarowanie oraz kontrolę tych gatunków i ustanawia reguły ich eksploatacji.

2. Niniejszą dyrektywę stosuje się do ptactwa, ich jaj, gniazd i naturalnych siedlisk.

3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do Grenlandii.

orzeczenia sądów

Artykuł 2

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zachowania populacji gatunków określonych w art. 1 na poziomie, który odpowiada w szczególności wymogom ekologicznym, naukowym i kulturowym, mając na uwadze wymogi ekonomiczne i rekreacyjne lub w celu dostosowania populacji tych gatunków do tego poziomu.

orzeczenia sądów

Artykuł 3

1. W świetle wymogów określonych w art. 2 Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu ochrony, zachowania lub przywrócenia wystarczającej różnorodności i obszaru naturalnych siedlisk wszystkich gatunków ptactwa, określonych w art. 1.

2. Ochrona, zachowanie i przywracanie biotopów i naturalnych siedlisk obejmuje przede wszystkim następujące środki:

- a) stworzenie obszarów ochrony;
- b) utrzymanie i gospodarowanie, zgodnie z potrzebami ekologicznymi naturalnych siedlisk w ramach stref ochronnych i poza nimi;
- c) przywracanie zniszczonych biotopów;
- d) tworzenie biotopów.

orzeczenia sądów

Artykuł 4

1. Gatunki wymienione w załączniku I podlegają specjalnym środkom ochrony dotyczącym ich naturalnego siedliska w celu zapewnienia im przetrwania oraz reprodukcji na obszarze ich występowania.

W związku z powyższym należy brać pod uwagę:

- a) gatunki zagrożone wyginięciem;
- b) gatunki podatne na szczególne zmiany w ich naturalnym siedlisku;
- c) gatunki uznane za rzadkie z uwagi na niewielkie populacje lub ograniczone lokalne występowanie;
- d) inne gatunki wymagające szczególnej uwagi ze względu na specyficzny charakter ich naturalnego siedliska.

Tendencje i wahania w poziomach populacji są uwzględniane przy dokonywaniu oceny.

Państwa Członkowskie dokonują klasyfikacji przede wszystkim najbardziej odpowiednich obszarów pod względem liczby i powierzchni jako obszarów specjalnej ochrony dla zachowania tych gatunków, z uwzględnieniem wymogów ich ochrony w ramach morskiego i lądowego obszaru geograficznego, do którego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie.

2. Państwa Członkowskie podejmują podobne środki w odniesieniu do regularnie występujących gatunków wędrownych niewymienionych w załączniku I, mając na uwadze potrzebę ich ochrony w ramach morskiego i lądowego obszaru geograficznego, do którego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie, w odniesieniu do obszarów ich wylęgu, pierzenia i zimowania oraz miejsc postoju wzdłuż ich tras migracji. W tym celu Państwa Członkowskie zwracają szczególną uwagę na ochronę terenów podmokłych, w szczególności tych o znaczeniu międzynarodowym.

3. Państwa Członkowskie przekazują Komisji wszelkie stosowne informacje, tak aby mogła ona podjąć odpowiednie inicjatywy w celu koordynacji koniecznej dla zapewnienia, aby obszary określone w ust. 1 i 2 stanowiły spójną całość, która spełnia wymogi ochrony tych gatunków w ramach morskiego i lądowego obszaru geograficznego, do którego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie.

4. W odniesieniu do obszarów ochrony, określonych w ust. 1 i 2, Państwa Członkowskie podejmują właściwe kroki w celu uniknięcia powstawania zanieczyszczenia lub pogorszenia warunków naturalnych siedlisk lub jakichkolwiek zakłóceń wpływających na ptactwo, o ile będą mieć one znaczenie w odniesieniu do celów niniejszego artykułu. Państwa Członkowskie dążą również do uniknięcia powstawania zanieczyszczenia lub pogorszenia warunków naturalnych siedlisk poza tymi obszarami ochrony.

Artykuł 5

Bez uszczerbku dla art. 7 i 9 Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu ustanowienia powszechnego systemu ochrony dla wszystkich gatunków ptactwa, określonych w art. 1, zabraniającego w szczególności:

- a) umyślnego zabijania lub chwytania jakimikolwiek metodami;
- b) umyślnego niszczenia lub uszkodzania ich gniazd i jaj lub usuwania ich gniazd;
- c) wybierania ich jaj dziko występujących oraz zatrzymania tych jaj, nawet gdy są puste;
- d) umyślnego płoszenia tych ptaków, szczególnie w okresie lęgowym i wychowu młodych, jeśli mogłoby to mieć znaczenie w odniesieniu do celów niniejszej dyrektywy;
- e) przetrzymywania ptactwa należącego do gatunków, na których polowanie i których chwytanie jest zabronione.

Artykuł 6

1. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 2 i 3 Państwa Członkowskie zakazują w przypadku wszystkich gatunków ptactwa, określonych w art. 1, sprzedaży, transportu w celu sprzedaży, przetrzymywania w celu sprzedaży oraz oferowania do sprzedaży żywych lub martwych ptaków, jak również wszelkich łatwo rozpoznawalnych części lub produktów otrzymanych z tych ptaków.

2. Działalność określona w ust. 1 nie jest zabroniona w odniesieniu do gatunków wymienionych w załączniku III część 1, pod warunkiem że ptaki zostały legalnie zabite lub schwymane, lub nabyte w inny legalny sposób.

3. Państwa Członkowskie mogą w przypadku gatunków wymienionych w załączniku III część 2 zezwolić na swoich terytoriach na prowadzenie działalności określonej w ust. 1, wprowadzając pewne ograniczenia, pod warunkiem że ptaki zostały legalnie zabite lub schwymane, lub nabyte w inny legalny sposób.

Państwa Członkowskie zamierzające udzielić takiego zezwolenia najpierw konsultują się z Komisją w celu dokonania wspólnej oceny, czy obrót okazami tych gatunków spowoduje lub czy można się spodziewać, że spowoduje zagrożenie dla poziomów populacji, rozmieszczenia geograficznego lub wskaźnika reprodukcji gatunków zagrożonych w całej Wspólnocie. Jeśli ocena taka wykaże, iż planowane zezwolenie, zdaniem Komisji, doprowadzi do zagrożenia któregośkolwiek z wymienionych wyżej gatunków lub spowoduje możliwość wystąpienia takiego zagrożenia, Komisja przekazuje uzasadnione zalecenie zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu, zawierające jej sprzeciw w odniesieniu do obrotu danymi gatunkami. W przypadku kiedy Komisja uzna, że takie ryzyko nie istnieje, stosownie poinformuje o tym zainteresowane Państwo Członkowskie.

Zalecenie Komisji zostaje opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Państwa Członkowskie udzielające zezwolenia zgodnie z niniejszym ustępem przeprowadzają kontrolę w regularnych odstępach czasu odnośnie do przestrzegania warunków przyznania takich zezwoleń.

4. Komisja przeprowadza badania statusu biologicznego gatunków wymienionych w załączniku III część 3 oraz wpływu obrotu nimi na ten status.

Komisja przedstawia najpóźniej na cztery miesiące przed terminem określonym w art. 18 ust. 1 niniejszej dyrektywy sprawozdanie oraz swoje wnioski komitetowi określonymu w art. 16 w celu podjęcia decyzji dotyczącej wprowadzenia takich gatunków do załącznika III część 2.

W oczekiwaniu na tę decyzję Państwa Członkowskie mogą stosować obowiązujące przepisy krajowe w stosunku do tych gatunków, bez uszczerbku dla ust. 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 7

1. Z uwagi na ich poziom populacji, rozmieszczenie geograficzne oraz wskaźnik reprodukcji w całej Wspólnocie można polować na gatunki wymienione w załączniku II na mocy ustawodawstwa krajowego. Państwa Członkowskie zapewniają, aby polowanie na te gatunki nie zagrażało wysiłkom podejmowanym w celu ich ochrony na obszarze ich występowania.

2. Można polować w morskim i lądowym obszarze geograficznym, do którego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie, na gatunki określone w załączniku II część 1.

3. Na gatunki określone w załączniku II część 2 można polować jedynie w Państwach Członkowskich, w przypadku których są one wymienione.

4. Państwa Członkowskie zapewniają, aby praktyka łowiecka, w tym sokolnictwo, o ile jest ono praktykowane, prowadzona zgodnie z obowiązującymi środkami krajowymi, była zgodna z zasadami rozsądnego wykorzystywania i ekologicznie zrównoważonej kontroli gatunków danego ptactwa oraz aby ta praktyka była zgodna, gdy chodzi o populację tych gatunków, w szczególności gatunków wędrownych, ze środkami wynikającymi z art. 2. Państwa Członkowskie sprawdzają w szczególności, czy na gatunki, do których stosuje się prawo łowieckie, nie są organizowane polowania w okresie wychowu młodych ani w czasie trwania poszczególnych faz reprodukcji. W przypadku gatunków wędrownych sprawdzają one w szczególności, czy na gatunki, do których mają zastosowanie przepisy łowieckie, nie są organizowane polowania w okresie ich reprodukcji lub ich powrotu do swoich miejsc wylęgu. Państwa Członkowskie przekazują Komisji wszelkie stosowne informacje na temat praktycznego stosowania swoich przepisów łowieckich.

Artykuł 8

1. W odniesieniu do polowania, chwytania lub zabijania ptactwa na mocy niniejszej dyrektywy Państwa Członkowskie zabraniają wykorzystywania wszelkich środków, sposobów lub metod wykorzystywanych do nieselektywnego lub na dużą skalę chwytania lub zabijania ptactwa, lub mogących spowodować lokalne zanikanie gatunków, w szczególności tych wymienionych w załączniku IV lit. a).

2. Ponadto Państwa Członkowskie zabraniają wszelkiego polowania ze środków transportu oraz w warunkach określonych w załączniku IV lit. b).

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów art. 5, 6, 7 i 8, jeśli nie ma innego zadowalającego rozwiązania, z następujących przyczyn:

- a)
 - w interesie zdrowia i bezpieczeństwa publicznego,
 - w interesie bezpieczeństwa lotniczego,
 - w celu zapobiegania poważnym szkodom w odniesieniu do zbóż, inwentarza żywego, lasów, rybołówstwa i wody,
 - w celu ochrony flory i fauny;
- b) do celów badań i nauczania, repopulacji lub ponownego wprowadzania oraz dla wylęgu niezbędnego do powyższych celów;
- c) w celu zezwolenia, przy zachowaniu ściśle nadzorowanych warunków oraz na zasadach selektywnych, na chwytanie, przetrzymywanie lub inne legalne wykorzystywanie niektórych ptaków w małych ilościach.

2. Odstępstwa muszą określać:

- gatunki, do których odstępstwa mają zastosowanie,
- dozwolone środki, sposoby lub metody chwytania lub zabijania,
- warunki ryzyka oraz okoliczności czasu i miejsca, w przypadku których takie odstępstwa mogą być przyznane,

- organ uprawniony do stwierdzania, że wymagane warunki zostały spełnione, oraz do decydowania, jakie środki, sposoby lub metody mogą być wykorzystywane, w ramach jakich limitów i przez kogo,
- kontrole, jakie będą przeprowadzone.

3. Corocznie Państwa Członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie na temat wykonania niniejszego artykułu.

4. Na podstawie dostępnych informacji oraz w szczególności informacji przekazanych zgodnie z ust. 3 Komisja zapewnia, aby skutki tych odstępstw nie były niezgodne z niniejszą dyrektywą.

Komisja podejmuje właściwe kroki w tym celu.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie zachęcają do prowadzenia badań oraz wszelkich prac, wymaganych jako podstawa ochrony, gospodarowania i wykorzystywania populacji wszystkich gatunków ptactwa, określonych w art. 1.

2. Należy zwrócić szczególną uwagę na badania i prace na tematy wymienione w załączniku V. Państwa Członkowskie przekazują Komisji wszelkie niezbędne informacje, aby umożliwić jej podjęcie właściwych środków w celu koordynacji badań i prac, określonych w niniejszym artykule.

Artykuł 11

Państwa Członkowskie zapewniają, aby wprowadzenie gatunków ptactwa, które nie występują naturalnie w stanie dzikim na europejskim terytorium Państw Członkowskich, nie naruszało miejscowej flory i fauny. W tym celu konsultują się z Komisją.

Artykuł 12

1. Co trzy lata, poczynając od dnia upływu terminu określonego w art. 18 ust. 1, Państwa Członkowskie przesyłają Komisji sprawozdanie na temat wykonania przepisów krajowych, ustanowionych na podstawie niniejszej dyrektywy.

2. Co trzy lata Komisja opracowuje zbiorcze sprawozdanie na podstawie informacji określonych w ust. 1. Ta część projektu sprawozdania, która obejmuje informacje dostarczone przez dane Państwo Członkowskie, zostaje przekazana władzom danego Państwa Członkowskiego w celu weryfikacji. Ostateczna wersja sprawozdania zostaje przekazana Państwom Członkowskim.

Artykuł 13

Stosowanie środków podjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą nie może prowadzić do pogorszenia obecnego stanu w zakresie ochrony gatunków ptactwa, określonych w art. 1.

Artykuł 14

Państwa Członkowskie mogą wprowadzić bardziej rygorystyczne środki ochronne niż te przewidziane w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 15

Wszelkie zmiany, jakie są konieczne do dostosowania załączników I i V do niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego, oraz zmiany określone w art. 6 ust. 4 akapit drugi przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

Artykuł 16

1. Do celów zmian określonych w art. 15 niniejszej dyrektywy zostaje ustanowiony Komitet ds. Dostosowania do Postępu Naukowo-Technicznego (zwany dalej "Komitetem"), składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

2. Komitet opracowuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 17

1. W przypadku zastosowania procedury ustanowionej w niniejszym artykule sprawy są przekazywane Komitetowi przez jego przewodniczącego, z jego inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przekazuje swoją opinię na temat projektu w terminie określonym przez przewodniczącego, w zależności od pilności sprawy. Komitet stanowi większością 41 głosów, przy czym głosy Państw Członkowskich ważone są zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku takiej opinii, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, jakie należy przyjąć. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

c) Jeżeli po upływie trzech miesięcy od przedłożenia wniosku Rada nie podjęła decyzji, Komisja przyjmuje proponowane środki.

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie dwóch lat od jej opublikowania. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, które przyjęły w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 19

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 2 kwietnia 1979 r.

W imieniu Rady

J. FRANÇOIS-PONCET

Przewodniczący

(1) Dz. U. C 24 z 1.2.1977, str. 3; Dz. U. C 201 z 23.8.1977, str. 2.

(2) Dz. U. C 163 z 11.7.1977, str. 28.

- (3) Dz. U. C 152 z 29.6.1977, str. 3.
- (4) Dz. U. C 112 z 20.12.1973, str. 40.
- (5) Dz. U. C 139 z 13.6.1977, str. 1.

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK IV

a)

- Sidła, lepy, wnyki, żywe ptaki, które są ślepe lub okaleczone używane jako wabiki, urządzenia do rejestracji na taśmach magnetycznych, urządzenia służące do porażenia prądem elektrycznym.
- Źródła sztucznego światła, lustra, urządzenia do oświetlania celów, noktowizyjne urządzenia strzeleckie, zawierające elektroniczne urządzenia do powiększania lub przetwarzania obrazu.
- Materiały wybuchowe.
- Sieci, sidła, przynęty zatrute lub usypiające.
- Broń automatyczna i półautomatyczna z magazynkiem mieszczącym więcej niż dwie serie amunicji.

b)

- Samoloty, pojazdy silnikowe.
- Łodzie poruszające się z prędkością przekraczającą 5 km/h. Na otwartym morzu Państwa Członkowskie mogą ze względów bezpieczeństwa zezwolić na korzystanie z łodzi motorowych o maksymalnej prędkości 18 km/h. Państwa Członkowskie informują Komisję o wszelkich udzielonych zezwoleniach.

ZAŁĄCZNIK V

- a) Krajowe wykazy gatunków zagrożonych wyginięciem lub szczególnie zagrożonych, biorąc pod uwagę rozmieszczenie geograficzne.
- b) Wykaz i opis ekologiczny obszarów szczególnie istotnych dla gatunków wędrownych na trasach ich migracji oraz terenach zimowania i zakładania gniazd.
- c) Wykaz danych o poziomach populacji gatunków wędrujących na podstawie obrączkowania.
- d) Ocena wpływu metod pozyskiwania dzikiego ptactwa na poziom populacji.
- e) Rozwój lub doskonalenie ekologicznych metod zapobiegania szkodom wyrządzanym przez ptaki.
- f) Określenie roli niektórych gatunków jako wskaźników zanieczyszczenia środowiska.
- g) Badanie niekorzystnego wpływu zanieczyszczeń chemicznych na poziom populacji gatunków ptactwa.